

για, κ' εὐκολο τὸ ξεγλύστρημα καὶ παραπάτημα ἂν κάνομε καμιά φορὰ ἰξάιρση γιὰ κανένα πολεμικὸ ἔργο, αἰτία καὶ ἀφορμὴ ὁ κακὸς ἄνθρωπος τοῦ ἐθνουσιαινοῦ ἢ τῆς ἀδιαφορίας τοῦ κοινού μας.

Ἡ κ. Κυβελὴ Ἀδριανῷ εἰδίζει πὼς δὲ σηκώνει τὸ ταλέντο τῆς τέτοιου ρόλου, πὴν τῆς Τριανταφυλλίας. Ἡ φωνὴ τῆς, ἡ ἐκφρασιὰ τῆς, τὰ κινήματα τῆς, τίποτα δὲν ἔλεγον. Ἐπαίζει πολὺ ψεύτικα, καὶ ζητωκραύσσει σημαντικὰ καὶ τὶς λιγοστεῖς δραματικὰς στιγμὰς τοῦ ἔργου.

Ὁ κ. Παπαγεωργίου στὸ ρόλο τοῦ Σταύρου πολὺ μέτριος. Ἡ φωνὴ του ἔπρεπε πῶς ἡμερῶν, καὶ τὰ κινήματά του λιγώτερο ὑπερβολικὰ. Ἡ κ. Βάκου στὸ ρόλο τῆς κυρᾶ Φρόντας ἔπαιξε μὲ ἀκριβὲ ἀίσθημα. Πολὺ κατάλληλη μονάχα γιὰ τέτοιον μέρη.

Πρέπει ὅμως νὰ ὑπολογίσουμε πὼς καὶ ὁ διὰ λόγου τοῦ ἔργου πολὺ ἀχαριστὰς στάθηκε γιὰ τοὺς ἰθυστοῦς.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΤΑ ΒΡΑΧΙΑ

Ὁλόθρα, μονοκόμματα, πελορία! Δὲν τὰ σκιάζουν τὰ βράχια τὰ περήφανα σεισμοὶ καὶ ἀγριοκαίρια. Συναρπαστοῦσθε κορφεῖ, ψηλόνουν πρὸς τὰς οὐρανοὺς, γὰρ πόδια τους τὰ κύματα θρηνοῦν καὶ ἀναστενάζουν.

Ἐκεῖ ποδάρι δὲν πατᾶ τὰ βλέπουν καὶ δαυλάζουν τὴ γῆν, τῶν ἀγριοκοιτῶν τὰ δρόμους ξεριζοῦν μονάχα οἱ γλῆροι τριγυροῦν καὶ ἄγρια περιστέριον μέσα στὶς μαύρες τους οὐρανοὺς πετοῦνε καὶ φουλάζουν

Κύστρα νεροθεμέλιωτα γιὰ ξωτικά παλάτια μακρυνθε οἱ δόλγυμοι γκρεμοὶ φαντάζοντε στὰ ματία, Κι ὁ ναυτης, πὸν ἀρμενίζει ἐκεῖ μὲ σιγανὸ ἀγέρακι ἀναγεινός στὴν ἀρούμη του καὶ τοὺς θεωρεῖ ἀπ' ἀγνάντια, ποιοὶ δράκοι, συλλογίζεται, ποιοὶ θεωριμένοι δράκοι τοὺς πελοκίθων μὲ σπαθιά θεόρατα, γιγάντια.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ» Τόμος I Τεύχ. Α' 1908.

Ἐνας τόμος μὲ κόκκινο ξώφυλλο, ἀπὸ 150 σελίδες, κυκλοφόρησε ἐδῶ κ' ἓνα μῆνα μ' αὐτὸ τὸν τίτλο. Ἀθηναῖα μεγάλη περιφρόνηση πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γύρω μας εἰς κάθε σοβαρὴν ἐργασίαν, γιὰ νὰ περᾶσῃ ἀπαρατήρητο ἀπὸ τὸν τυπομαστὴν, τὸ πρῶτον τευχὸς τοῦ πρώτου ἔξιστο λόγου ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ πού φανηκε σὸν τόπο μας.

Ἐξῆ νέοι ἐπιστήμονες, εἰ κ. κ. Α. Παπαναστασίου, Θ. Κουτούπης, Α. Δελμούζος, Θ. Πετιμεζᾶς, Π. Ἀραβαντινός καὶ Κ. Τριανταφυλλόπουλος, εἶναι οἱ συντάχτες του.

Ὁ κλάδος τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν, ὁ ἴσα μὲ τὴν πρῶτην περιφρονημένος καὶ παραγνωρισμένος, καταβαίνει γιομακτὸς νιάτα καὶ ὄρημα, νὰ δείξῃ τὰ πλοῦτη τῆς ἀξίας του, σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς μας. Καινούριοι δρόμοι ἀνοίγονται, καινούριο φῶς χύνεται, καινούρια ἐπιστημονικὴ κίνησις ἀρχίζει νὰ χαραχθῇ. Ἡ ἔρευνα φεύγει ἀπὸ τὸν κάμπο τῆς ἀκαλοστατικότητος καὶ ἀφαιρέμαδας, κ' ἔρχεται νὰ πατήσῃ εἰς στερεὸ θεμέλιον, ἔρχεται νὰ μπηθῇ στὴν ζωὴν καὶ νὰ ζετᾶσῃ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τῆ

μεριά τῆς πρακτικότητος καὶ ὠφελιμότητος, νὰ κοιταξῇ τὶς μύριες σχέσεις του μίσα στοὺς ἄλλους, καὶ νὰ ξεχωρίσῃ τοὺς νόμους πού κανονίζουν τὰ βήματα τῶν πολλῶν μέσα στὴν ζωὴν, ὅσοι ταῦτα εἶναι βολετοῦ, — καὶ ἀκόμα νὰ δείξῃ τὴν ἐπίδραση τῆς οικονομικῆς δυνάμεως στὸ προδευτικὸν περπάτημα τῆς κοινωνίας.

Βασιμμένη εἰς τέτοιου συνθήκης ἡ καινούρια αὐτῆ ἔρευνα, δὲν ἔρχεται βίβαια μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κολακίψῃ τὰ παλιὰ καὶ νὰ τὰ δυναμώσῃ. Φέρνει μαζὶ τὴν πολεμικὴν ταραχὴν, τὴν ὑπόσχεση μιᾶς δυνατῆς μάχης, τὴν ἔλπιδα μιᾶς ἀλλαγῆς. Ὅ,τι δείξῃ ἀσπίο πρέπει νὰ πεταχθῇ, εἰ τι δείξῃ τυραννικὸν πρέπει νὰ πέσῃ, εἰ τι δείξῃ ἀκουσιασμένον πρέπει νὰ καινουργηθῇ. Κ' εἶσι ὁ τέτοιος θεωρητικὸς πόλεμος, θὰ σταθῇ ὁ πρόδρομος τοῦ πρακτικοῦ, θὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ δρόμον, θὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν μεριά πού πρέπει νὰ χτυπήσῃ, θὰ τοῦ δείξῃ τὸν τόπον πού πρέπει νὰ σταθῇ.

Ἡ ἀ' ἐπιθεώρησις τῶν κοινωνικῶν καὶ νομικῶν ἐπιστημῶν τὴν τέτοια ἔρευνα ἔρχεται νὰ βοηθῇ σῆ. Γιὰ τὸν τόπον μας, αὐτὸ εἶναι ἓνα σημεῖον σημαντικόν, καὶ ἀξίζει μεγάλου ἐπαινοῦ στοὺς νέους ἐπιστήμονες πού πῆραν τὴν πρωτοβουλία μιᾶς τέτοιας φροντιδας.

Ὁ κ. Παπαναστασίου μὲ τὴν μελετὴν του «Μεθοδολογικὰ προβλήματα τῆς οικονομικῆς» μᾶς δίνει μιὰ πλῆρη εἰκόνα τοῦ κάθε τρόπου πού μεταχειρίζεται σήμερὰ ἡ ἐπιστὴμη ζετᾶζοντας τὶς κοινωνικὰς σχέσεις συμφωνὰ μὲ τὶς διαφορὰς οικονομικὰς συνθήκας. Καὶ μὲ τὸ ἄρθρον του «Ἡ ἀντικατάστασις τῶν χαρτίνων δι' ἀργυρῶν κερματίων» μᾶς μπάζει μὲ μεγάλη ἀκρίβεια στὰ ἱστορικὰ καθέκαστα τοῦ θέματος, ὅσο καὶ εἰς μερικὰ συμπέρασματά του χωραεὶ κάποιον ἀντιλογία.

Σοβαρὴ εἶναι καὶ ἡ ἐργασία τοῦ κ. Τριανταφυλλόπουλου στὴν «Παπυρολογία» ἀπὸ τῆς μεριά πού ἰνδιαφέρει τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον. Ὁ ἱστορικὸς κλάδος τοῦ δικαίου, πῆρε καινούρια δυνάμη ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη τῶν παπύρων τῆς Αἰγύπτου, καὶ πολλὰ συμπέρασματα πού δὲν εἶταν ἐξακριβωμένα, βεβαιώθηκαν ἱστορικὰ ἀπὸ τὸ ζήτημα αὐτῶν τῶν παπύρων. Ἐξὸν ἀπ' αὐτὸ πολλοὶ θεσμοὶ ἀστικοῦ δικαίου καὶ δικονομικοὶ, ἀγνωστοὶ γιὰ τὴν ὥρα, βγήκανε στὸ φῶς.

Δὲν πρέπει ἐδῶ νὰ παραλείψουμε νὰ μνημονώσουμε καὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ κ. Α. Ἀντρέαδη γιὰ τὰ οικονομικὰ τοῦ Βυζαντίου καθὼς καὶ τὶς μελέτες τοῦ κ. Κουτούπης γιὰ τὴν προστασία τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας καὶ τοῦ κ. Α. Μυλωνᾶ γιὰ τὶς παρεμβολὰς τῶν Πανδεκτῶν.

Καὶ κάτι ἄλλο μᾶς ἔκαμε ἐντύπωση, μονάχα ὅμως στὰ ἄρθρα τοῦ κ. Παπαναστασίου. Ἡ τάση του εἰς μιὰ — ἔστω καὶ ἀσήμερη — ἀπλοποίηση τῆς γλώσσης. Βίβαια δὲ ἀπομότην ν' ἀνησθῇ κανένας πὼς ἡ καθαρεύουσα στεκεται σήμερὰ ψευδοβασιλισσὰ στὴν Ἑλληνικὴ ἐπιστὴμη καὶ πὼς ἐκεῖνος πού θὰ θελήσῃ νὰ τὴν περᾶσῃ κινυνεύει τὸ λιγώτερον ν' ἀφορισθῇ ἀπὸ τοὺς συναδερφοὺς του. Μὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει νὰ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ κάθε μελετητῆ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, κακὴ καὶ ψυχρὴ ἐκεῖ πού βρίσκεται, καὶ νὰ πολεμῆται μὲ τὸ λαστὸ, γιὰ τὸ ἀνάξιον, ἀνελεύτερον, πωδρωρικὸν καὶ ἀνπιστικὸν μονικὸν θρόνιασμα τῆς. Ὁ κ. Παπαναστασίου εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν τὸ κατάλαβε αὐτὸ, καὶ γιὰ τὴν ἀπελπιστικὴν νεκρομάρῃ τῆς, θὰ πάσκιε νὰ ζωντανεύῃ λίγο τὴν δικὴν του ἐκφραση. Τιμὴ του. Ἡ ἀρχὴ ἔγινε, κ' ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ μισὸ τοῦ ὄλου.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ Τ' ΑΛΟΓΟ

Ἄφου ἦπιαμε μὲ τὸ φίλο μου τὸ νοματάρχη τρία τέσσερα κατοσταράκια ἀπὸ κείνη τὴν ἀθάνατη ρετσίνα, μού δηγήθηκε μιὰ περιεργὴ παλιὰ ἱστορία του.

Ἐβαλε τὸ ἓνα ποδάρι τοῦ ἀπὸ στῆλλο, ἐτράθηζε διὸ τρεῖς ρουφηξίεις ἀπὸ τὸ ταίγαρο του, καὶ ἄρχισε :

Εἶμωνα τότες ὑπενοματάρχης. Μὲ εἶχανε στείλει μὲ τρεῖς χωροφύλακας στὸ Μαρκεθῶνα, γιὰ νὰ φυλάμε κάποιον ἄξιον, πούχανε χτίσει γιὰ λαβὸν κομετο. Τὸ εἶχανε ἔτοιμον μὲ ὄλα του τὰ διαμερίσματα, μὰ ἔπρενε ἔρω καὶ ἄδειο. Μέσα σ' αὐτὸ το χτίριον ἰμείναμε μεῖς. Ἐγὼ ἔπιασα τὸ νεκροθάλαμον γιὰ κάμαρὴ μου. Κ' οἱ χωροφύλακες ἰμείνανε σ' ἄλλες κάμαρες. Καλὰ περάσαμε κεῖ πέρα. Ἦουχία, ρομάντσα καὶ ἀπὸ ὑπερηλία γκιοῦ! Μὰ εἶχαμε ὅμως μιὰ μοναξιά... Ἀπελπίσια!... Ὅσο πού ἐσκώθηκα στὸ ὕστερον καὶ πᾶσα στὴν Ἀθήνα χωρὶς νὰ λάβω καμμίαν διαταγὴν γιὰ νάρθω.

— Ἀ Πῶς, μού' λείει ὁ λοχαγὸς μου, εἶκατέλειψες τὴ θέση σου ;

— Κύριε λοχαγέ, τοῦ κάνω, ὅταν θὰ τιμωρῆστε κανέναν φυλάκιση, νὰν τότε στέλνετε καλύτερα κεῖ πέρα. Ἐδῶ πού τοὺς φυλακίζετε ὄλα τᾶχουνε καὶ τίποτις δὲν τοὺς λείπει. Γιὰ στείλει τοὺς ἐκεῖ πέρα, τοῦ κάνω. Ὅχι πὸν πάτε καὶ στέλνετε ὑπαξιωματικούς σ' ἐκείνη τὴν ἔξοριαν...

Νὰ σοὺ πῶ τὸ λοιπὸν τοῦτὴν περιεργὴν ἱστορίαν. Μιὰν ἡμέραν, πού λέει, εἶμωνα στὸ νεκροθάλαμον αὐτὸ, στὴν κάμαρὴν μου νὰ ποῦμε, ξαπλωμένος ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου. Καθὼς εἶμωνα καὶ μισογδυμένος τὸ ρεβόλβερ τῆς ὑπερησίας καὶ τὸ σπαθί μου τᾶχα ἀφήκει ἀπάνου στὸ τραπέζι. Καὶ γιῶ, μὴν ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάμω, ἐδιάβαζα ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι τὰ Ἀπόκριφα τῶν Παρισίων...

Κείνη τὴν ὥρα ἀκούω βήματα. — Κάποιος ἔρχεται, εἶπα. Ἐσκέφτηκα ὅμως πὼς θὰν εἶναι ὁ χωροφύλακας πού γύριζε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἐστέλινα κάπου κάπου κανένα χωροφύλακα νὰ φέρῃ τίποτις φῶνια ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰτὶ καὶ πέρα δὲ βρῖσκουμε οὔτε βράχλια!...

Δὲν εἶτανε ὅμως ὁ χωροφύλακας. Τὰ βήματα τοῦτα εἶτανε πῶς βαρεῖα.

— Ποῖς ξερεῖ ποῖς νῆκα... σκεφτόμουν.

Ἄφρηκα τὸ λοιπὸν τὸ βιβλίον πού διάβαζα, γιὰ νὰ σηκωθῶ νὰ ἴδω ποῖς εἶναι.

Μὰ νὰ σοὺ μὲ μιὰς καὶ παρουσιάζεται κάποιος στὴν πόρτα τῆς κάμαρῆς μου.

Τὶ ἄνθρωπος ὅμως πού εἶτανε κείνος! Τὶ ἀγγριάνθρωπος!

Ἐξερῖσθηκα κείνη τὴν στιγμὴν πού τὸν εἶδα. Ὅχι πού τὸν ἐφοβήθηκα, γιὰτὶ στὴ στρατιωτικὴν μου ζωὴν ἔχω ἀπαντήσει... — μὴ γυρῶεις τί κίντυνοῦς ἔχω ἀπαντήσει... — Μὰ, ξερεῖς, καθὼς εἶμωνα εἶσι ἀπὸ τὸ βιβλίον...

Εἶτανε τὸ λοιπὸν ἓνας ἀγγριάνθρωπος χωριάτης, ὅπως ντύνονται καὶ οἱ χωριάτες, μὲ κοντοβράκια. Κ' ἐφοροῦσε καὶ μιὰ τρίτσα χωρὶς πάτο ἀπὸ πένου. Καὶ τὰ μαλλιά του ἐβγχνίανε ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ κεφαλοῦ του ἄγρια, ἀχτίνηστα... Καὶ διὸ ματία! Ἄγρια, ἄγρια κ' εἶσι τόσα μεγάλα!

— Καλὸ στὸν καπετάνιον! Ἰ μού λείει καὶ μὲ κοιτάζει μὲ κείνα τὰ ματία.

— Καλὸ στὸνε, τοῦ λέω. Καὶ κεντεύω στὸν τραπέζιν πούχα τὰ ὄπλα μου, μὴν πάει καὶ τ' ἀρπάξῃ.

— Ξέρω καὶ γὰρ τί ἄνθρωπος εἶναι... σκεπτό-
μουνα.

Κείνος τότες ἐστάθηκε καὶ μ' ἐκαίταξε ἄγρια
ἄγρια.

— Τί θέλεις ; τοῦ λέω, ποῖός εἶσαι ; Καὶ κεί-
νος τότες μὲ λέει μὲ μιὰ μεγαλοπρέπεια.

— Ἐγὼ εἶμαι κείνος πού θά πάω τῆ βασιλο-
πούλα τὴν Ἀλεξάντρα. (Ἐξοῦσε τότες ἡ Ἀλεξάν-
τρα). Καὶ γυροῦ τὸ χρυσό τ' ἔλλογο, γιὰ νὰν τὸ
καβαλικίφω καὶ νὰ πάω στὸ βασιλεῖα, νὰ μὲ δώκῃ
τῆ βασιλοπούλα μου. Μὴν τὸ εἶδες τὸ χρυσό τ' ἔ-
λλογο ; Μὴν ἐπέρασε ἀπὸ δῶ ; ...)

— Τὸ χρυσό τ' ἔλλογο ; τοῦ λέω.
— Ναί. Τὸ χρυσό τ' ἔλλογο !...)

— Ἄ ναι, τοῦ λέω γὰρ τότες ἀμίσως γιὰ νὰν
τόνε ξεφορτωθῶ, ναι τὸ εἶδα.

— Μπράβο, καπετάνιε μου ! μὲ λέει αὐτός·
«Καὶ πού τὸ εἶδες ;

Τότες τὸν ἐπῆρα κάτου στὴν αὐλή. Ἐκεῖ εἶταν
ἓνα πηγάδι, πού καθημερινῶς ἐφίρνανε καὶ ποτίζανε
τὰ ζῶα τους οἱ χωριάτες ἀπὸ τρογύρω. Ἐκεῖ στὴ
λάσπη φαινότανε οἱ πατημασιές ἐνός ἀλόγου.

— Νά, νά, τοῦ λέω, βλέπεις τὰχνάρια του ;
Ἀπὸ δῶ πάνε...

— Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, καπετάνιε
μου, μὲ λέει,

Καὶ τράβηξε κατὰ κει πού πηγαίνανε τὰχνάρια
δου πού τὸν ἔχασα πὸ τὰ μάτια μου...

*

Σὲ κάμποσον καιρὸ πάλε τὸν ἐματαιεῖδα.
Ἐκεῖ πέρα ὑπάρχει ἓνα ποτάμι. Καὶ μὲ τὰ
νερά του ποτίζουνε οἱ χωριάτες τὰ χτήματά τους.

Μιὰ νύχτα τὸ λοιπὸν δὲ βρήκανε ἀναμεταξύ τους
γιὰ τὰ νερά ! Ὁ ἓνας ἔλεε πῶναι ἡ σειρά του νὰν
τὰ ρίξῃ στὸ χτήμα του, καὶ ὁ ἄλλος τὰ ἔβλεπε στὸ δι-
κό του. Μὲ καλέσανε τὸ λοιπὸν νὰν τοὺς ξεχωρίσω.
Ἄς εἶναι... Δὲν ἐπιμείνανε καὶ πολὺ. Τὰ συβάζανε.

Ἐκεῖ ὅμως μὲ φάνηκε πὼς εἶδα καὶ κείνον τὸν
ἀγριάνθρωπο πού γύρευε τὸ χρυσό τ' ἔλλογο γιὰ νὰ
πάῃ νὰ πάρῃ τὴ βασιλοπούλα.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐπίστευα νὰναι κείνος. Ἐπειτα
ὅμως πού τὸν εἶδα καλύτερα ἐθεβαιώθηκα. Καὶ κεί-
νος ὅμως μὲ κατάλαβε.

— Πῆγαινε ν' ἀνοίξῃς τὰ νερά, τοῦ εἶπε ἓνας
νοικοκύρης ἐκεῖ.

— Τώρα ἀμίσως πάω», τὰποκρίθηκε.

Πρὶν ὅμως φύγῃ μὲ κόντεψε. Ἐσκωσε τὸ φα-
νάρι, πού κρατοῦσε στὸ χέρι του, καὶ μὲ τὸ κόλλη-
σε στὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα ἂν εἶμαι γὰρ
κ' ἐπειτα ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα, σὰ νὰ μὲ
λεε : «μὴν πῆς κανενὸς τίποτις !»

Καὶ τὰ μάτια του ἀστράψανε ἄγρια μὲς στὸ
σιστάδι...

Καὶ μεμιας, χωρὶς νὰ μὲ πῆ ἄλλο, χάρθηκε
γιὰ νὰ πάῃ νὰλοῖξῃ τὰ νερά...

*

Ἐπειτα πὸ πολὺν καιρὸ, ὅταν πιά κατέβηκα
στὴν Ἀθήνα, πούχα βαρεθῆ κείνη τὴν ἔξορα κει
πάνου, τότε ματαβλήπω. Καὶ γιὰ μαντέψτε πού;...
Τὸν ἀπάντησα μὲς στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος.
Ναί, μὲς στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος, μὲ κείνη
τὴν ἴδια φορεσιὰ καὶ μὲ τὴν ἴδια τρίτσα, πού δὲν
εἶχε πάτο...

Μόλις μ' εἶδε μὲ χαϊρήτης.
— Πάμε, μὲ λέει, στὸν πεθερό μου ;

— Σὲ ποῖον πεθερό σου ; τοῦ λέω.
— Κάνεις πὼς δὲν τότε ξέρεις ; Νά δῶ πάνου
στὸ Παλάτι... Δὲν εἶναι πεθερός μου ὁ βασιλεῖας ;..

Πάμε μαζί νὰ σὲ συστήσω κιάλα ;...
— Ὅχι, τοῦ λέω, γιὰτί ἔχω κάποια δουλειὰ
τώρα. Πῆγαινε μοναχός σου.

— Μὴ θέλεις κάνε νὰν τοῦ πῶ τίποτις ;
— Ὅχι, τοῦ λέω, σ' εὐχαριστῶ.

— Γειά σου, τὸ λοιπὸν, καπετάνιε...
Καὶ τράβηξε ὁ δυστυχισμένος γιὰ τὸ παλάτι

Ποῖός ξέρεῖ τί βριστῆ καὶ σπρωξῆς θά φαε. Ὅχι
νὰ ἰδῇ τὸ βασιλεῖα ! Δὲ λέω· μπορεῖ νὰν τότε διώξω-
νε καὶ μὲ καλὸ τρόπο, σὰν ἐκαταλάθαινε τὴν τρέλ-
λα του...

Ἀπὸ τότες δὲν τότε ματαεῖδα. Πάντα ὅμως θά
τόνε θυμάμαι, ὅσα καὶ ἂν ἐπέρασα στὴ στρατιωτικὴ
μου ζωὴ, αὐτὸν νὰν παράξενον ἄνθρωπο μὲ κείνα τὰ
ἄγρια μάτια καὶ μὲ τὴ σκιερμένη τρίτσα, πού γύρευε
τὸ χρυσό τ' ἔλλογο, γιὰ νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὴ βασι-
λοπούλα.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΤΑΛΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἀπὸ μέρες μᾶς εἶχε στείλει ὁ κ. Χρηστεμένος τὸ
γράμμα του στὸν «Κριτικὸ τοῦ Νοεμβρίου» μὲ μάλιστα ἀπὸ ση-
μερὸν φύλλο βρήκαμε θέση νὰν τὸ τυπώσουμε.

— Σὲ λίγες μέρες βγαίνει καινούριον βιβλίον τοῦ κ. Πέ-
τρου Βλαστοῦ (Ἐρμονα) μὲ τὸ «Τελώνιον», τὴ «Σκληραῖ-
να» καὶ μὲ ἄλλα ἀνεκδοτὰ διηγημάτων.

— Στις βριστῆ καὶ ἀνοήσιες πού ζεστούσανε μῆσα στὴ
Βουλὴ οἱ ἔθνικοι πατέρες (στὶς 21 τοῦ περασμένου Φλεβέ-
ρη) γιὰ τὴν ἔθνικὴν γλῶσσαν ὁ κ. Ψυχάρης ἀπάντησε ἐ-
πιστημονικώτατα. Διηλ. εἰ καθένας ἀπὸ τοὺς βουλευτάδες
(Μαυρομάλλη, Παπαμιχαλόπουλο, Σπῆτη, Καραπάνο κλπ.)
πού σηκωθῆσαν τότε καὶ μιλῆσανε ἰσχυρῶς καὶ ἰσχυρῶς
τῆς γλῶσσας, ἔστειλε ἀπὸ ἓνα ἀντίτυπο τῆς μελέτης του
«Essai sur la Grec de la Septimaine» μὲ τὴν ἀφιέρωση
«en souvenir de la seance du 4 Fevrier 1908. Une petite
leçon de Grec moderne», καὶ ἀπὸ ἓνα ἀντίτυπο τῆς
ἄλλης μελέτης του «Sophocle et Hippocrate» μὲ τὴν ἀ-
φιέρωση «en souvenir κτλ. Une petite leçon de Grec
ancien».

— Κ' ἔτσι οἱ ἔθνικοι πατέρες θά πειστήσανε πιά πὼς ὁ
κ. Ψυχάρης ξέρεῖ καὶ τὸρχνάει Ἑλληνικά καὶ τὰ σημερνὰ
καὶ δὲ θά ζητήσουν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνηση... νὰ τὸν
πάψει.

Ο ΙΑΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀντίλογο, Περιττό, Ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου»
οὔτε ἀπάντησε ἀκόμα μὲ οὔτε, φαίνεται, πὼς τῶχει σκοπὸν
νὰπάντησῃ καὶ νὰ μᾶς φανερώσῃ τὸνομά του. Αὐτοῦ τοῦ
εἶδους τὰ πωλητήρια πάντα κρύβονται. — κ. Σπρ. Ὅχι.—
κ. Kahn στὸ Μόναχο. Λέθαμε τὴ συντροφιὰ καὶ σὰς εὐχα-
ριστοῦμε.

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο(δρόμος Ζήνωνος) πουλιούνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ
ἓνα καὶ 1,25 φρ. χρ. γιὰ τὸ ἔξωτερικόν, τὰκόλουθα βιβλία
τοῦ ΨΥΧΑΡΗ «Ἐπῆρο τοῦ Γιαννίρη» — τοῦ ΠΑΛΛΗ
«Ἡλιος καὶ Φεγγάρι»—τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «τὸ γλωσσικὸ ζή-
τημα καὶ ἡ Ἐκπαιδευτικὴ μὲς ἀναγέννηση» — τοῦ ΕΦΤΑ-
ΔΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρωμοσύνης», «Μαζώχτρα καὶ Βρου-
κόλακας» καὶ «Ἐθνωσιτικὴ Ἱστορία»—τοῦ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ
«Οἱ αἰεῖς μου»—τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «τὸ Ἄνεχτημῆτο»
(δράμα)—τοῦ ΗΛΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Θρησκεία καὶ Πατριδα»

—τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «τὰ Παλιὰ καὶ τὰ Καινούρια»—τοῦ
Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ ματιὰ»—τοῦ Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ
«Ζωντανὸ καὶ πεθάνον» καὶ ὁ Ὀ. Ἀσπασίας (δράμα)—
τοῦ ΔΟΡΓΟΥ «Ἀδάφνης καὶ Κλόνη» (μεταφρ. Βουτιερῆ)—
τοῦ ΕΥΡΥΠΠΗ «Ἡ Μήδεια» (μεταφρ. Περραιφίτη)—τοῦ
ΣΟΦΟΚΛΗ «ὁ Αἴκας» (μεταφρ. Ζήσημου Σίδερη).
Ἡ ΙΑΠΑΔΑ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη δρ.
2 καὶ φρ. χρ. 2 1/2 γιὰ τὸ ἔξωτερικόν.

Ο ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΙΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ. Ἀλεξάν-
τρας Παπαμάρκου, χρυσοδεμένος, δρ. 1 1/2 καὶ φρ. χρ. 2
γιὰ τὸ ἔξωτερικόν.

Τὸ ΙΔΑ «Μαρτύρων καὶ ἠρώων αἷμα.» δρ. 2.

Τὸ Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ Πλουτολογία (δρ. 1) — Κριτικὴ
ζου ἄβολου λογισμοῦ τοῦ Κάντ (δρ. 1) — Τὸ δασμολογικὸ
ζήτημα στὴν Ἀγγλία (λεπτὰ 50).

Τὸ ΔΕΑΝΤΡΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ τὰ «Πρῶτα τραγού-
δια» δρ. 1.

Τὸ ΕΡΜΟΝΑ «τῆς Ζωῆς» δρ. 1.

Τὸ ΕΑ. ΓΙΑΝΙΑΗ «Γλῶσσα καὶ Ζωὴ» δρ. 2.

Τῆς κ. ΕΥΡΥΠΠΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ «Ἀπὸ τὸν κόσμον
τοῦ αἰωνοῦ» δρ. 1.

Τὸ ΕΞΕΝΤΕΜΕΝΟΥ «τὸ Μπαμπάκι» δρ. 1.

Τὸ ΨΥΧΑΡΗ ὅλα τὰ ἔργα ἀπὸ δρ. 4 ὁ τόμος.

Τὸ Γ. ΣΚΑΛΗΡΟΥ «τὸ κοινωνικὸν μὲς ζήτημα» δρ. 0,50.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ τοῦ Βλάμη λεπ. 0,50.

ΚΕΡΔΟΣ 459.700 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί ! 459,700 δραχμῆς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ
γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσιτοῦ κ. Ἰω. Φωτίου εἰς
τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λα-
χειοφόρων ὀμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφεῖου του ἔχουσι
κερδίσει διάφορα ποσὰ, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγύ-
λον ἀριθμὸν 459,700 δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θ' ἀναβιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦ-
το εἰς 1,000,000 δραχμῶν. Ἐπιθυμῶν δὲ ἓνα συμ-
μετάσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας,
ὀμοθυμῶς τὴν προκαταβολὴν ἡ ἐκίστην λαχειο-
φόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς δρ. 3' καὶ καλεῖ
τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθω-
σιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θά
κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὀμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ
εἶνε ἡ πρώτη μετὰς 70,000 δραχμῆς τὴν 18 Σε-
πτεμβρίου ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὅσαῦτος ἐγγράφονται μέλη τοῦ ὑπὸ τὴν προ-
εδρείαν τοῦ κ. Ἰω. Φωτίου «Τραπευτηρίου» διὰ τὸν
λαὸν ἀναγνωρισθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1906
Β. Διατάγματος μὲ διδράχμους μηνιαίας καταθέ-
σεις.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέ-
σεις εἰς τραπεζικὰ γράμματα καὶ εἰς χρυσὸν,
ἢτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας σερβίλλας ἀποδοτίας εἰς
ἄριστήν προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν
πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς 8 ἔγινετο ἢ
κατὰθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chéquier)
ἐπὶ τοῦ ἔξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὀμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὀμολογιῶν πλη-
ρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Ἰνστιτούτῳ καὶ τῇ αἰ-
τήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ἰσποκαταστήμασι τῆς
Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2	τοῖς 9/10 κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις 6 μην.
2	» » » » » »	1 ἔτ.
2 1/2	» » » » » »	2 ἔτ.
3	» » » » » »	4 ἔτ.
4	» » » » » »	5 ἔτ.

Αἱ ὀμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδον-
ται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνό-
νυμα.